

El Can.p onat català de la primera categoria B

L'Europa, després de les dues magnífiques victòries anteriors, experimentarà ahir la primera derrota

A SANT ANDREU

La Unió andreuana guanya l'Europa per dos gols a cap

Ahí a Sant Andreu van estroncar la carrera a l'Europa. Les seves dues primeres victòries no van prosseguir perquè el Santandreu també per la seva part va voler acreditar la seva darrera actuació en el terreny horrenc. La topada, doncs, va ésser forta i ens hauria semblat molt lògica i humana si durant el transcurs del partit i molt especialment a la primera part no s'hagués enlletit el joc de fàl forma que varem tèmperament pel bon final del partit. Les escames entre jugadors van adquirir un tan pujat to de crueltat que no tenim esma per a assenyalar ningú com a culpable. Tants van ésser! I adhuc el públic en general va contribuir-hi tan lamentablement amb els seus aplaudiments quan un jugador contrari quia fet malbé per un cop de peu o per un través descarada, que no trobem qualificatius de tant que ens dolen aquests espectacles.

A la primera part el joc, malgrat semblar igualat, va decaure molt favorablement als unionistes, que amb la bona intervenció d'Ubeda van tenir la sort de marcar dos bons gols (bastant millor el primer que el segon) i amb això desmoralitzant una mica l'Europa, que no rutllava pas com sap. A la segona part, però, van ésser ells qui van poder-se desfer del terreny i joc i donaren bona feina al porter Cruz, del Sant Andreu, que va fer-ho ahir molt bé, malgrat les bronques immenses del públic. Així i tot no va ésser possible a l'atac europeu aconseguir marcar, perquè mai no va trobar la forma de xutar o bé col·locar la pilota perillosament davant del quadre de Cruz. La defensa del Sant Andreu, que és el més fluix de l'equip, va replegar-se, però no fou pas prou per deturar l'empenta europea, puix que sort van tenir dels mitjos, i sobretot de Davi, que va ajudar-los de valent.

Els dos equips van arrencar: Cruz, Pelguera, Perera, Davi, Castiella, Gómez, Treviño, Roig, Valliberra i Ubeda del Sant Andreu, i Montserrat, Barberà, Ma, Almirany, Jimeno, Muntaner, Rini, Mas, Ballester, Arquers i Soler per l'Europa.

Entre aquestes assenyalades individualitats cal remarcar el joc de Muntaner, que ens atrevíem a dir que va ésser el millor jugador d'ahir sobre el terreny unionista. Després a l'Europa va estar molt bé la defensa. En els mitjos, Jimeno no va agradar-nos, i a la davantera, Ballester va obstinar-se a no jugar de cap i per més que va tenir ànims, el marcatge de que va ésser obstinat per part de Davi no va pas reeixir. Arquers va tenir molta por. Rini va jugar lesionat des d'una "carícia" que van fer-li a la primera part, i Mas Soler van ésser els millors.

Del Sant Andreu, Cruz va ésser el més bon jugador d'ells. Després, Davi a la ratxa mitgera. Ubeda, el millor, el més intel·ligent, el més perillós de joc veritat i el menys perillós d'atacs a l'home. Treviño també va complir, i Valliberra va ésser el pitjor.

El públic va ésser molt nombros i va fer honor a les encertades reformes del camp andreuenc, que bé s'ho mereixia feia temps.

L'arbitratge de Pérez va agradar-nos força. Va estar encertat, i energic, i això és molt davant de la qualitat del partit que es tractava. Va estar molt a punt d'anar-se'n a fons el vaixell, però afortunadament Pérez va saber conduir-lo ben sencer a port. Hi havia, però, un bé de Déu de guàrdia d'assalt que enamorava.

ADRIA

A GRANOLLERS

Granollers, 4 - Horta, 0

Si per un partit haguéssim de jutjar la valua dels equips, avui diríem que ni el Granollers ni l'Horta són equips de la primera categoria.

Però com que coneixem a l'un i a l'altre, deixem aquesta pobre actuació com un mal dia, bo i confiant que en futures actuacions tornaran a reeixir aquells conjunts que en la promoció passada tan magnífic paper van desempenyar.

I, naturalment, quan els comentaris d'un partit s'han de començar en la forma que ho fem avui, poc d'interès pot explicar-se als lectors i seguidors del nostre campionat català.

El Granollers ha jugat malament i tan deficientment, que si Valls i Rovira no haguéssim actual en pla d'encerts, molt possiblement a hores d'ara el club granollerí no figuraria pas al davant de la classificació.

I en anomenar aquests dos elements com a destacats en la part defensiva, no ho fem amb Casanoves, perquè poca feina tingué.

Dels davanteres granollerins, Eugeni i Gari foren elements destacats i els que motivaren moments perillosos en la porta forastera.

Poca cosa van fer els altres jugadors locals, encara que no cal

reclamar-los la manca de voluntat, perquè tots actuaren amb ganes de guanyar, si bé desentertats.

I si el Granollers, en una actuació desencertada, va obtenir la victòria per quatre gols a zero, com devien jugar els forasters? Ja ho hem dit: un partit dolent, que fins hi hagueren moments que no semblava pas que es disputessin, no tan sols l'aspiració de guanyar-se un lloc en la primera categoria catalana, sinó que ni tampoc els dos punts.

El primer temps es desenvolupà en forma que fins que el Granollers assolí el primer gol donava la impressió que tindrien feina per a guanyar.

Canvià aleshores la fesomia del possible guanyador i en marcar els locals el segon gol consideràrem ja la partida decidida, encara que comptant sempre que els d'Horta podien donar una sorpresa si arribaven a marcar un gol.

En el transcurs de la segona part, no tan sols el Granollers augmentà la seva victòria, sinó que l'Horta va donar proves manifestes de que ja no marcarien, com així succeí.

Fou en aquest segon temps que el públic pogué fruit uns moments d'emoió quan Gari i Eugeni, ben compenetrats, ocasionaren perills continuats a la porta de Banús, que tot i estar lesionat es defensà magníficament.

El públic, val a dir-ho, no sortí pas satisfet de l'encontre, tot i que la victòria fou pels de casa.

Els aficionats volen emoció i això mancà durant la major part de la partida.

Volem remarcar, i amb satisfacció, que ambdós equips jugaren amb correcció i noblesa, d'una forma tal que ni el més lleu incident ni violència aparegué durant tot el partit, facilitant així la tasca de l'àrbitre, senyor Satuliano, que no tingué cap dificultat en el seu còmet.

El primer gol l'aconseguí Gari al cap de trenta minuts de joc recollint una passada de Rubies.

El mateix jugador, al cap de tres minuts, marcà el segon, també aprofitant un bon servei de Rubies.

Sanz entrà el tercer al cap de quinze minuts de començat el segon temps, recollint la pilota molt ben passada per Gari.

I al cap de vint-i-tres minuts, Sanz passà excel·lentment a Eugeni, que aconseguí el quart.

El Granollers tingué altres moments per a marcar, però el desencert, la poca sort i la bona actuació de Banús li privaren.

Els equips es formaren així: Horta: Banús, Sancho, Mir, Solanes, Sabadell, Ribó, Mayoral, Capdevila, Cambra, Legaz i Barne.

Granollers: Casanoves, Prats, Valls, Vila, Rovira, Aranda, Eugeni, Gari, Sanz, Rubies i Guix.

Dos corners per bándol i en cada temps s'executaren durant el partit.

JOFRÀ

A SANT MARTI

El Martinec guanya el Callell per 4 gols a 2

Ahí tingué lloc al camp del Martinec el tercer partit del campionat de Catalunya grup B entre els propietaris del terreny i el Callell. Malgrat ésser un partit importantíssim, a presència l'entorn assistí poca concurrència. Segurament, conseqüència de les dues derrotes que el club de Sant Martí encatà en els dos primers partits de campionat, jugats contra el Granollers i Terrassa, respectivament.

De bell començament, el Martinec atacà amb una empena i entusiasme que obligaren els seus adversaris a emprar-se d'igual forma, i això durà els deu primers minuts. El Martinec pogué aconseguir la victòria, millor dit, aconseguí un avantatge suficient perquè tingués assegurat el partit, i això fou la causa que el joc, a la segona part, decaigués un xic per part dels de Sant Martí i fou aprofitat pels de Callell per tal de voler-se imposar, cosa que no arribaren a aconseguir.

A la primera part, encara que no de joc de classe, tingué bons moments i emocionants. Els de Sant Martí pressionaren constantment, i el seu desig de vèncer el Callell i la brao posada en lluita feren que el partit tingués interès i alguns moments de bon joc. En aquesta primera part tingué interès i alguns moments de bon joc. En aquesta primera part tingué interès i alguns moments de bon joc.

El primer gol fou marcat al cap de 20 minuts de joc. Una burla entre Mas i Cases, aquest burla el defensa i bat Zamora per primera vegada. 35 minuts després, amb motiu d'ésser castigat el Callell amb dos

corners seguits, en llançar-lo per segona vegada és rematat amb el cap per Cases, aconseguint el segon gol, al cap de 40 minuts el Martinec obtingué el tercer partit de Guà, després d'un bàndol davant la porta de Zamora.

Aquest net avantatge martinec fou que a la segona part el Callell pressionés més, cercant amb afany de reduir la diferència. I ho aconseguí al cap de poca estona de començat el segon temps. Al cap de 16 minuts Carrasco obtingué el primer gol pel Callell, en aprofitar un bàndol davant la porta de Petrus. A continuació el Martinec augmenta l'avantatge per mitjà de Guà, el qual marca el quart gol per al Martinec. Quan mancaven cinc minuts per acabar el partit el Martinec fou castigat amb un free-kick, i l'encarregat de llançar-lo fou Miró, el qual d'un xut directe a gol baté Petrus per segona vegada.

En aquesta segona part el joc fou altern, però amb una petita superioritat del Martinec.

A les ordres del senyor Alcàzar els equips foren:

Martinec: Petrus, Calafat, Madió, Magi, Moreno, Iranzo, Alvarado, Vilaseca, Cases, Guà i Mas.

Callell: Zamora, Miró, Colomer, Requena, Arquers, Reixach, Coromines, Carrasco, Monzoni, Bernis i Garnacho.

Per al Martinec es distingiren Petrus, que fou el millor dels vint-i-dos, seguit-lo Cases i Guà. Per al Callell, Zamora, Monzoni i Miró.

NOELL

A MANRESA

Manresa, 3 - Tàrraga, 0

En el tercer partit del campionat de la segona categoria, preferent al Manresa recollí una nova victòria que el manté al cap de la classificació del seu grup.

Però la victòria d'ahir, amb tot i ésser merescuda, no va satisfer d'una manera absoluta els aficionats locals. I és que, amb tot i la reforma introduïda a l'equip manresà, no ha trobat aquest, encara, la forma definitiva. Ha millorat considerablement la línia d'atac i la defensa, però l'equip, en conjunt, no aconsegueix acoblar-se definitivament.

Prova d'això és la davallada en el rendiment global durant la segona part. Quan el Tàrraga, al segon temps, inicià una ofensiva a fons, el Manresa es desinfilà d'una manera excessiva i immotivada, la qual cosa va estar a punt de costar-li un disgust. Gràcies a què al primer temps ja s'havia decidit el resultat i un tres a zero, certament, bona lloc a un marge de temps, per a emparar. Però entenem que si els manresans no aconsegueixen mantenir en els encontres una regularitat i assistència de tàctica, aquesta confiança en el propi rendiment li pot ésser fatal algun dia. I aleshores vindrien els plans.

El primer temps del partit va ésser superior al segon, i en el seu transcurs el Manresa, producte d'una forta pressió, que fou impulsada eficaçment pels mitjos — en aquesta línia excel·lent Costa —, marcà els tres gols, resultat amb el qual havia de decidir-se l'encontre. Inicià el marcadore Senyal, amb un xut llarg, oportú, que s'endinsà a la porta de Masot fulminantment. Havien transcorregut 25 minuts. Trenta minuts després, en un atac col·lectiu, la pilota fou centrada magníficament per Ratera i Solernou, en una superació de decisió i coratge, marcà a l'angle, amb el cap, el segon gol, el millor de tots. Encara resta, poc després d'aprofitar una vegada més la defensa targarina i marcà el tercer gol.

Durant el primer temps no es registrà res de nou. La integritat de la porta local frontalla diverses vegades, gràcies a la pressió del Tàrraga, però la defensa i el porter locals frustraren les temptatives d'aquell equip. Durant aquest temps féu la seva aparició, amb sensíble insistència, el joc dur, fruit de la duresa amb que s'empraren els forasters, que feu anar d'esma la davantera local, tan engegada al primer temps.

El veterà Suri arribà amb molta massa, condescendència.

Els equips eren: Tàrraga: Masot, Pont, Piracés, Ferrer, Marimón, Ponsanau, Putxes, Hortet, Malé, Manonelles i Salut.

Manresa: Roviralta, Castells, Riús, Julià, Giera, Costa, Ratera, Solernou, Serra, Senyal i Vilanova.

A MATARÓ

Mataró, 5 - Sant Cugat, 0

Aquest és el resultat del partit de campionat efectuat a Mataró entre aquests dos equips. Aquesta victòria de l'once local, la qual no dona lloc a dubtes, col·loca als d'ací en una falaguera posició en la puntuació.

Els locals, no obstant haver de formar l'equip amb suplents, encara que no aconseguí en tot el transcurs del partit un perfecte conjunt, foren sempre els dominadors. Els visitants no ens mostraren la potència d'altres temporades; també es distingiren sempre mancats de competència. Els que mostraren més aquest defecte fou la parella de defenses, els quals es deixaven burlar amb singular facilitat.

Tot el partit fou jugat amb molta correcció; en un grau, que hi hagué moments que donà a l'acte, en manca-hi emotivitat, un aspecte bastant apàtic.

la rambla de Catalunya

Com diem més amunt, cinc gols marcaren els llucenens, dos al primer temps i tres al segon. Inaugurà el marcador Garcia, en recollir un centre de Palou i tirar un tret a l'angle. Aquest mateix jugador tingué cura d'entrar la pilota a la xarxa dues vegades més.

En un córner tirat per Gregori, és recollit per Mariages i d'un tret fluix Massana marcà el quart gol. Als últims minuts, en un fort xut de Palou, Gregori, de cap, aconseguí el cinquè gol; el millor de la tarda.

S'alinearen els equips de la següent forma: Sant Cugat F. C.: Calvo, Massana, Sachot, Capel, Tortosa, Garcia, Vila, Martínez, Arcusa, Oyo i Pérez.

Mataró F. C.: Ortega, Piferer, Vila, Terra, Mariages, Judic, Gregori, Palomeres, Garcia, Barrachina i Palou.

L'arbitratge, a càrrec del col·legiat senyor Peris, fou bo, pel bon comportament dels jugadors.

BELLAVISTA

BASKET-BALL

¿Quan es farà el Campionat d'Espanya?

Es una pregunta que es fan fa una colla de setmanes directius, jugadors, simpatitzants del nostre esport i nosaltres mateixos, i fins avui ha estat impossible de trobar una resposta autoritzada.

Hem insistit prop dels nostres federatius, i aquests tampoc no ens han pogut concretar res. Hom diu que la Federació Espanyola, l'organitzadora del Campionat d'Espanya, resta en un silenci perllongat i la seva passivitat en aquest punt és inquietant. Sabem de bona tinta que els nostres campions, Laleix i Patrie, esperen el compliment de l'acord de la darrera assemblea a Madrid, o sigui la celebració del Campionat d'Espanya a Barcelona durant la segona quinzena de setembre, i en entrar avui en aquesta data es troben completament mancats de notícies i amb un interrogant angunós a primera vista.

¿Es farà el Campionat d'Espanya d'enguany? De Madrid ens arriben periòdics gràfics i no gràfics amb extensos comentaris i amb arriscats pronòstics, i la Federació Espanyola encara ha de dir una sola paraula.

Es fatal que sempre hàgim d'ésser nosaltres — i ara precisament que el senyor Bricall torna a tenir les brides del bàquet espanyol —, però és que no podem romandre en aquest silenci expectatiu.

No és intent nostre retreure ara fallides anteriors, i aquesta vegada que consti que no culpem determinadament ningú, però cal tenir en compte que existeix una afició en peu, uns títols a cedir i una dignitat esportiva que s'ha de reivindicar. I tot això no es pot negligir ni deixar per a un altre any.

KILL

El Campionat de Catalunya femení

Hem rebut amb prec d'inscripció: La Federació Catalana de Bàquet té en projecte l'organització del Campionat de Catalunya Femení, i per tant, fa arribar a tots els clubs i entitats que tinguin formals equips femenins, tant si estan afiliats a la Federació com si no formen part d'aquest organisme i que pugui interessar-los inscriure's en l'esmentada competició, que poden passar per l'estatge de la Federació, carer de la Portaferrissa, 11, entressol primera, cada dia, de vuit a nou del vespre, on els seran facilitats tots els detalls que calguin referents a l'organització d'aquesta prova. Així mateix la Federació Catalana de Bàquet fa arribar als clubs i jugadors que des del primer de setembre ha quedat obert el període de llicències per a la temporada 1935-36, i, per tant, prega als clubs que vulguin presentar al més aviat millor la demanda de fitxes, tota vegada que és propòsit decidit del Comitè Directiu d'aquesta Federació donar la major activitat a la present temporada, i el de començar ben aviat el Campionat de Catalunya.

Es decidí d'aquest Consell Directiu donar el màxim impuls a la present temporada, i a aquest fi recorda que és del tot punt necessari, per part dels clubs, l'estricta compliment en tots els seus extrems de l'article vuitè dels actuals reglaments, ja que per part d'aquests Comitè serà convocada l'Assemblea General Ordinària en la data que es treu en l'esmentat article.

Per bé que cadascun dels esmentats capitols mereixeria un comentari adient, per avui, i a manca d'espai, ens hem d'inclinar per València, on a la magnífica piscina de les Arenes s'han bastit els millors campions peninsulars que nosaltres recordem. Qualitat i quantitat de participants. Regions que encara eren inèdites, han fet la seva presentació. Altres que inclien el seu camí amb fermesa i regularitat, i altres — Castella — que hi anaven amb un prestigi tal de fer caure Catalunya de la seva torre de vori.

Hem vist a València grans coses. Tothom ha parlat de la gran forma dels catalans, que en un valtot de forces i entusiasmes, no s'han deixat perdre la gran ocasió de refermar la seva potència. Comentaris a priori vaticinaven victòria per a Castella.

I els nostres, amb un amor propi digne de la millor causa, han fet fallar tots els pronòstics pessimistes que hores alans planaven. Ha estat un esforç magnífic, de dignificació esportiva en voler i poder conservar encara una supremacia guanyada a costa de tants sacrificis. La gesta dels nedadors catalans ha estat im-

llepable. Segons després els dos llebrers corrien amb delit per a veure al podria avançar a qui, sense res al davant que pogués cridar-los l'atenció.

Es evident que no tots els llebrers tenen aquest delit per a córrer. Però és innegable que, qui més qui menys, en córrer cerquen, ensenys que ésser els primers d'aconseguir la llebrà, deixant endarrerits els altres.

Es per això precisament que és possible presenciar curses magnífiques que es decideixen per fraccions de segon. Constituïu un bell espectacle una cursa en la qual els llebrers posen en els seus remots totes les energies, proporcionant al tot la presència una emoció purament esportiva i sovint independent de les breferies "materials" de cadascú.

Per això precisament que és possible presenciar curses magnífiques que es decideixen per fraccions de segon. Constituïu un bell espectacle una cursa en la qual els llebrers posen en els seus remots totes les energies, proporcionant al tot la presència una emoció purament esportiva i sovint independent de les breferies "materials" de cadascú.

Per això precisament que és possible presenciar curses magnífiques que es decideixen per fraccions de segon. Constituïu un bell espectacle una cursa en la qual els llebrers posen en els seus remots totes les energies, proporcionant al tot la presència una emoció purament esportiva i sovint independent de les breferies "materials" de cadascú.

Per això precisament que és possible presenciar curses magnífiques que es decideixen per fraccions de segon. Constituïu un bell espectacle una cursa en la qual els llebrers posen en els seus remots totes les energies, proporcionant al tot la presència una emoció purament esportiva i sovint independent de les breferies "materials" de cadascú.

Per això precisament que és possible presenciar curses magnífiques que es decideixen per fraccions de segon. Constituïu un bell espectacle una cursa en la qual els llebrers posen en els seus remots totes les energies, proporcionant al tot la presència una emoció purament esportiva i sovint independent de les breferies "materials" de cadascú.

Per això precisament que és possible presenciar curses magnífiques que es decideixen per fraccions de segon. Constituïu un bell espectacle una cursa en la qual els llebrers posen en els seus remots totes les energies, proporcionant al tot la presència una emoció purament esportiva i sovint independent de les breferies "materials" de cadascú.

Per això precisament que és possible presenciar curses magnífiques que es decideixen per fraccions de segon. Constituïu un bell espectacle una cursa en la qual els llebrers posen en els seus remots totes les energies, proporcionant al tot la presència una emoció purament esportiva i sovint independent de les breferies "materials" de cadascú.

Per això precisament que és possible presenciar curses magnífiques que es decideixen per fraccions de segon. Constituïu un bell espectacle una cursa en la qual els llebrers posen en els seus remots totes les energies, proporcionant al tot la presència una emoció purament esportiva i sovint independent de les breferies "materials" de cadascú.

Per això precisament que és possible presenciar curses magnífiques que es decideixen per fraccions de segon. Constituïu un bell espectacle una cursa en la qual els llebrers posen en els seus remots totes les energies, proporcionant al tot la presència una emoció purament esportiva i sovint independent de les breferies "materials" de cadascú.

Per això precisament que és possible presenciar curses magnífiques que es decideixen per fraccions de segon. Constituïu un bell espectacle una cursa en la qual els llebrers posen en els seus remots totes les energies, proporcionant al tot la presència una emoció purament esportiva i sovint independent de les breferies "materials" de cadascú.

Per això precisament que és possible presenciar curses magnífiques que es decideixen per fraccions de segon. Constituïu un bell espectacle una cursa en la qual els llebrers posen en els seus remots totes les energies, proporcionant al tot la presència una emoció purament esportiva i sovint independent de les breferies "materials" de cadascú.

Per això precisament que és possible presenciar curses magnífiques que es decideixen per fraccions de segon. Constituïu un bell espectacle una cursa en la qual els llebrers posen en els seus remots totes les energies, proporcionant al tot la presència una emoció purament esportiva i sovint independent de les breferies "materials" de cadascú.

Per això precisament que és possible presenciar curses magnífiques que es decideixen per fraccions de segon. Constituïu un bell espectacle una cursa en la qual els llebrers posen en els seus remots totes les energies, proporcionant al tot la presència una emoció purament esportiva i sovint independent de les breferies "materials" de cadascú.

Per això precisament que és possible presenciar curses magnífiques que es decideixen per fraccions de segon. Constituïu un bell espectacle una cursa en la qual els llebrers posen en els seus remots totes les energies, proporcionant al tot la presència una emoció purament esportiva i sovint independent de les breferies "materials" de cadascú.

Per això precisament que és possible presenciar curses magnífiques que es decideixen per fraccions de segon. Constituïu un bell espectacle una cursa en la qual els llebrers posen en els seus remots totes les energies, proporcionant al tot la presència una emoció purament esportiva i sovint independent de les breferies "materials" de cadascú.

Natació

Els darrers Campionats d'Espanya, la propera travessia del Port de Barcelona i el matx Itàlia-Espanya

Després de les vacances

Quan més aligides eren les jornades aquàtiques, vet aci que un rescans ve a deixar-nos sense contacte amb els nostres lectors. Des d'aleshores, han passat sense comentaris esdeveniments que han donat relleu merescut a la natació catalana i peninsular. Els encontres amb Suècia, la brillant jornada dels Clubs Modestos, finals de campionat de water polo de tercera categoria, interessant com anys ha no havíem vist; la disputa dels 400 i 2.000 metres mar llure campions de Catalunya, i, finalment, la jornada de València, que ha estat sens dubte la més bona i més fecunda de totes les que els nostres ulls vells han pogut veure. I avui encara queda el matx Espanya-Itàlia.

millorable, però ho és més per la ratxa de marques que s'han esmicolat al contacte de les dues potències que són avui Catalunya i Castella. Perquè Castella és una potència de primer ordre. Sense el fantasma dels nedadors de la Meseta, els catalans s'haurien pres els Campionats peninsulars com una faceta més, guanyada sense esforç ni mèrit. Ha estat Castella la que ha fet que els nostres es prepressin amb ells ells fins a la piscina d'aconseguir els nedadors de Granada.

I heus aci el gran secret dels Campionats d'Espanya, d'aquestes dues jornades, que difícilment es podran tornar a presenciar. Podran venir anys millors, però com aquest, rarament, de tanta tensió, i immobilitables.

Castella, la jove Castella, ha donat a la natació el tomb que ens feia falta per enriquir-nos amb prestigi internacional. Els dotze records que han passat a millor vida en són una prova evident. Ambdues han jugat fort, si bé Catalunya ha sortit vencedora. Castella no ha sortit vencedora. Han millorat els seus poders, i encara que la marca triomfal que es pensaven hagi quedat un xic malencònica, han de tenir el gaudi immens que han estat ells ells qui han fet dels Campionats aquesta cosa emotiva, dinàmica i que han fet giravoltar ràpidament la natació vers camins planers i ara no gens difícils de diagnosticar.

Castella, Parlem de Castella, que dels nostres prou en sabem la classe i qualitat. S'ha presentat l'equip comandat per Enric Granados, amb una preparació i tècnica immobilitables, que fins els més entesos es felen resso de la seva superioritat avant matx, Granada, l'hàbil preparador, i que no en va ha recorregut mig món nedant i vident nedar, n'ha fet dels seus uns destres debiles.

Ha fet millorar la classe de Ruiz Vilar, el català de grans possibilitats internacionals; ha sabut donar un aide més esportiu a Valdés, amb tot i que als 400 metres hagi abandonat; i ha creat una sèrie de nedadors que per ésser obra d'ell vol dir que van avalats amb el segell de selecció. No gens menys que Flores, Pérez Quesada, Manolo Martínez — el formidable infantil —, i la menuda Martina González és la llavor nova que Granada ha presentat a València, amb l'administració i delicatessa dels entusiastes de la natació que veien com noves figures entraven al concert nacional.

Les jornades de València es deuen a Granada. No hem llegit ni aci ni a Madrid un elogi a fons del catalaníssim entrenador del Canó.

Resultats d'ahir al Kennel

A LA TARDÀ

Primera cursa, 300 metres: Pantallón, 21'50; Barbac, Caligula, Sparkfull, Lindrum, Certain Marvel.

Segona cursa: Sewardstone Sam, 21'50; Dimurage Fox, Bóldo, Moro, Fairle Burne, Anagher Flirt.

Tercera cursa: Torero, 20'10, Rebeca, Spa Hill Boy, Zirro, Frenhurst, Trotsky.

Quarta cursa: Fenicio, 20'11, Anvil, Tene, Friend in Need, Katy II, Diógenes, Sonny.

Cinquena cursa: Orión, 19'50, Matt Mac Cann, Espidon, Papiro, Simcoe, Sewardstone Molly.

Sisena cursa: Raffles, 19'48, Cauca, Montecasinó, Mademoiselle, Alantida, Madelon.

CINEMA

El problema del cinema com a negoci Pels cinemes

Lector amic: feia dies que no havíem tingut ocasió de comunicar-vos, si bé tu no ignores el motiu. El cert és que durant aquest temps, el de més activitat cinematogràfica de l'any, no m'ha estat possible donar-te compte del seguit de noves que en el seu transcurs han passat; procurarem, si tenim la sort que no ens tallin novament la comunicació, d'ara endavant tenir-te al corrent. Jo desitjaria per tu el que per mi no ha estat possible. Això és: que mentre nosaltres ens hem vist obligats, tot anant d'un cinema a l'altre suant la cansada, a la recerca de noves per la temporada que ja en molts dels nostres cinemes han començat, tu hagis pogut gaudir, ultra l'esbarjo espiritual, del repòs físic necessari per tal de resistir sense decaure els embats de l'hivern que a jutjar per l'ambient dens que avui ja es respira no és aventurat predir que serà fructífer en emocions...

No obstant l'activitat desplegada, tant pels llogaters com pels empresaris, molt em temo que, amb la preocupació, els primers d'arranjar i col·locar llur material, i adquirir-lo i seleccionar-lo els segons, s'hauran oblidat del més fonamental, o sigui d'haver trobat una solució eficaç per tal de donar a l'espectacle cinematogràfic tot l'ajut i impuls, tan mancat avui, però necessari per gaudir novament del favor del públic.

De no haver-se'n preocupat no tindrien perdó ni uns ni altres. La darrera temporada fou una lliçó que haguérem d'aprendre de manera molt dura per haver-la oblidada en uns mesos. Ningú no ignora que el cinema com a espectacle la temporada passada es ressentí d'una manera alarmant. Fou una ensopadeta que tots hi deixaren les sabates. El pànic en aquells moments s'apoderà de tots, les reunions sovintejaren i es prengueren mesures que, lluny de solucionar, agreujaren la situació.

Davant aquell estat de coses, nosaltres, com molts d'altres, intentàrem més d'una vegada fer sentir la nostra veu, tot exposant el que creïem no calia fer; fou inútil, no fórem escoltats i la desorientació va anar en augment; el que en principi no era més que un corc que s'havia instal·lat a les taquilles, anà creixent fins a convertir-se en una mena de papu, a jutjar per l'allunyament del públic, que no s'hi apropava ni en broma.

Tot feia preveure que, quan es disposés de temps, aquest fóra aprofitat per fer un estudi seriós i reposat del motiu origen d'aquesta davallada, deixant de banda, si era precís, els rencors personals i comercials, procurant tots unitats localitzar a un punt coincident el microbi, per tal d'acabar amb ell d'una vegada i per sempre. Però, al las!, segons ens assabentem, no s'ha fet altra cosa que tirar-hi un xic de terra a sobre.

Désser certa aquesta indiferència, molt bé podrà passar el que pronostica, tot compungit, un conegut i prestigiós empresari. Dels així: "No hi han volgut posar remei, ara que s'hi era a temps; doncs bé: preparem-nos tots a suportar-ne les conseqüències, que, creieu-me, seran tan greus que pronostico la "mort" de molts, i si no, al temps. Constà! — acaba dient-nos el nostre amic — que jo desitjaria equivocarme-me."

Ja sé que aquest aspecte intern del negoci, si bé els lectors en són els protagonistes més directes, no els interessa; no obstant, convidar amb mi que cal parlar-ne a l'objecte de cercar una solució satisfactoria per a ells mateixos.

P. VENTURA I VIRGILI

Un film que veurem

Una escena de la interessant producció "EL JOROBADO O EL JURAMENTO DE LAGARDERE"

Parlem-ne

Dick Powell i Lluís Pasenda formen el duo humorístic i deliciós del film "El gongolero", en el qual tindrem ocasió d'admirar així mateix la bellesa de Joan Blondell, que juntament amb els altres formen el "cast" d'aquesta comèdia musical.

Boris Karloff, artista especialitzat en assumptes truculents, tractat in-

timament resulta un dels homes més senzills i de costums més casolanes. Quan el treball de l'estudi el deixa lliure es dedica a la cria d'animals domèstics. El seu esport preferit és el cricket. El que més li plau és fumar en pipa.

Colin Tapley, atret per les emocions que el cinema podia proporcionar-li, un bon dia es dirigí vers Hollywood. En contrà-ho ara que ha arribat a ésser un artista destacat diu: "No obstant haver recorregut mig món en busca d'emocions, cap no es pot comparar a la que vaig experimentar en ésser cridat per signar el meu contracte". Tapley havia servit, ultra a les forces aèries angleses, a la marina mercant.

Un dels homes més enamorats del descans és sens dubte Robert Allen. Doncs bé: ara està que treu foc pels queixals degut a que porta una llarga temporada que no el deixen en repòs més que a les hores de menjar i unes, molt poques, per dormir. Mentre va d'un cantó a l'altre de l'estudi el veureu malhumorat i no es cansa de repetir. Oh quan pugui fer la pau! Els dos films rodats darrerament per ell són: "Quiereme siempre" i "El misterio del cuarto negro".

Leslie Howard ha estat designat com a protagonista de la pel·lícula, basant-se en la novel·la titulada "The Green Light" que podriem traduir dient "Llum d'esperança" — es rodarà als estudis W. B.

Wallace Beery, després de rodar "Nido de águilas", ha emprès un viatge d'esplai per Europa. En ésser entrevistat a Budapest, feu constar que d'ésser-li possible vindrà a Espanya, puix que tenia veritables desigs de conèixer-la.

Les empreses, després de sostenir durant aquests mesos d'estiu una veritable lluita per tal de cercar per al seu respectiu local el bo i millor de cada marca — cosa impossible d'aconseguir un de sol —, han començat a obrir llurs cinemes de cara a la temporada 1935-36.

Cinc han estat els que s'han obert fins ara, tots ells embellits i arranjats de la manera més confortable i atractiva.

De la qualitat i del gust del material seleccionat és el públic l'únic qui ha de jutjar, és per això que, ultra l'empresari, els laboradors de la perfecció cinematogràfica a ell tenen posats els ulls, tot esperant la glòria i satisfacció per l'acolliment que faci a tota la tasca portada a cap no dubtant que el públic correspondrà en la mesura a què pels seus mèrits s'hagin fet creditors.

SALO CATALUNYA

Dijous a la nit, completament reformat, obri les seves portes aquest saló, del qual, des d'ara, portarà el seu control l'Empresa Verdader.

La temporada s'ha començat en bon peu. La producció bass estrenada amb aquest motiu fou "Assura a su mujer". L'argument d'aquest film gira entorn "d'un inventor de grans idees", el qual ha estat cridat per una companyia d'assurances, que es troba a les enclaves, per tal que els r'hi proposi una de lluminosa que els "regri d'aquella precària situació. El tipus que ens és presentat com a inventor és el d'un castigat perfecte o sigui amb tots els seus inconvenients i atractius: comercialment no faria res de bo si no fos per la seva secretària, la qual veia per ell en tot moment. Tot seguit d'haver-nos mostrat tot això, Janet i Henry, en els principals papers, troben l'encertada col·laboració amb Aubrey i Mundin.

Pina i rica de presentació i gust és aquesta producció, que si no arriba a ésser "adorable" és deu al març recent record del del mateix assumpte ens fou presentat, sota el títol "El favorito de la guardia".

COLISEUM

Avui s'estrena en aquest aristocràtic local una comèdia plena de misteri, drama i interès, ple de moviment agilitat resol, amb aplicacions de música, cançons i números de revista que fan d'aquesta producció un deliciós "cocktail". Es titula: "Buque sin puerto".

En el repartiment trobem artistes de gran categoria i renom. Vegeu: Gene Raymond, Nancy Carroll i Jack Benny, entre altres.

V. I. V.

CAPITOL

En aquest popular cinema es projecta amb èxit la producció Columbia titulada "Superstición", comèdia sentimental matada per una bona interpretació. Amb bon coneixement de l'ofici, el director Phil Rosen ha sabut explicar una història que potser en altres mans hauria resultat d'un sentimentalisme carnicídic.

Les desventures d'un nen orfe que és en un asil esperant que una família rica l'adopti, es barregen amb les incidències de les curses de cavalls i amb un jugador empedernit a aquestes carregat de supersticions. Aquest jugador té la mania que els orfes li porten desgràcia, i la seva dona porta el nen a casa, sense dir-li que és de l'asil.

Això dona lloc a una sèrie de motius còmics de veritable gràcia que culminen en una escena final que valdria per tota la pel·lícula si aquesta no tingués altres valors estimables.

L'interpret del paper d'orfe, Jack Searl, comunica al seu rostre infantil l'emoció d'una vida desgraciada, i expressa també, quan cal, la felicitat de què gaudeix en la seva existència. És el veritable protagonista del film, i el seu treball, en certs moments, emociona per la sinceritat que posa en la seva actuació.

Jack Holt i Mona Barrie porten a cap el seu paper amb justesa excellent i donen relleu a la seva interpretació.

Abans d'aquest film es projecta "El pasado de Mary Holmes", del qual fa anys vam veure una versió muda amb el títol de "La mujer de los galeos". És un drama a estones punyent, ben realitzat, que completa un programa de cinema remarcable.

Serà veritat? La casa productora creu que sí. Veurem.

Jean Harlow, l'estrella argentada, no sabia una sola paraula d'anglès fins als cinc anys. El francès era l'únic idioma que parlava deshores. En "La indómica", la seva última pel·lícula, se'n mostra com a excellent cantant, ballarina originalíssima i actriu inigualable.

Nelson Eddy fou un cop "acomiatat" per certa companyia de Ràdio degut a negligència en els seus darrers com a cantor. Poc temps després

UNA BELLA PRODUCCIO NACIONAL

amb NOLA-FINA CONESA AMP. BOSCH Realitzat als ESTUDIS LEPANTO

Un conjunt del film Vampireses 1936

CAPITOL

DOS GRANS FILMS EN UN MATEIX PROGRAMA

Sessió continua de 4 tarda a 12'30 nit

AVUI I TOTS ELS DIES GRANDIOS EXIT

per portar a cap una sèrie de films curts perquè els contractes li puguessin novament.

Hollywood és així d'ingrat.

Per anunciar la pel·lícula "Contra el imperio del crimen", un empresari de Virginia exhibí al vestíbul del seu teatre l'automòbil blindat en què viatjava Al Capone. La gentada que entrà a veure el vehicle fou nombrosíssima. L'objecte d'aquesta exhibició era emfatitzar el fet que ni aduana en aquest auto pogué salvar-se de les urpes de la llei el pistolero empresonat a l'illa d'Alcatraz.

Luana Acañiz és la protagonista del film espanyol "El último contrabandista", que ha musicat el mestre Luna.

També ha estat portada al llenc "Marina", la immortal creació del mestre Arrieta.

Casimir Ortas, acompanyat de la seva esposa Aurora Garcilaso, incorporada com el seu marit en el cinema, es troben a la nostra ciutat rodant un film en els estudis de Montjuïc.

Valeriano León, després d'haver-se vist interpretant "Es mi hombre", ha dit que estava molt satisfet del seu treball com a artista del llenc.

Benet Perojo està orgullós dels seus continuats descobriments. Els darrers, però, l'omplen de satisfacció. Ell fou qui descobrí "Angellito" en la popular obra d'Albert Insua "El negro que tenía el alma blanca"; alguns mesos més tard trobava un nou film amb Mary del Carmen, la qual veurem en "Rumbo al Cairo" i finalment la captació per al cine-

de dansa que causaran sensació.

Més que una revista. Una cosa.

Harry Langdon és un dels artistes que més ha sentit l'alta i baixa de la seva popularitat. Ara mateix portaven molt de temps sense veure cap film seu degut a que les produccions d'aquella postergada sense que per a prendre la decisió poguessin donar-ne cap raó. Ha calgut que una productora es fixés novament en ell

Després de cinquanta dies d'intens rodatge en els estudis de Berlin s'ha donat per acabat el film "No me olvides". En ell podrem veure-hi els interiors autèntics del teatre Metropol i exteriors a bord del vaixell "Bremen" a alta mar.

En són protagonistes, ultra Benjamino Gigli i Magda Schneider, un nen actor de quatre anys que en dir de qui l'ha vist és una veritable revelació.

Bernard Shaw, després d'haver-se negat diferents vegades a donar autorització per tal d'ésser traslladades al lleng les seves obres, ara ens sorprèn—agradablement—amb el seu canvi radical d'opinió. Gràcies a ell veurem dintre poc "Pigmalió", per a l'adaptació de la qual ha treballat intensament el gran escriptor.

Irene Dunne ens asseguren que obté un èxit definitiu interpretant el principal paper del film "Roberta". Li fan costat artistes tan destacats com Fred Astaire, Ginger Rogers i Randolph Scott.

"David Copperfield", considerada com l'obra mestra del gran novel·lista del món, Charles Dickens, retrata les autèntiques aventures i desventures de la seva joventut. David Copperfield és, doncs, un personatge que amaga les amargors del propi Dickens en la seva lluita per la glòria.

Per aquest motiu, la casa productora, en transportar aquesta obra al llenc, ha procurat fer-ho amb tota honradesa artística. En el repartiment prenen part seixanta-cinc grans artistes.

Patrici Arnau TALLERS GRAFICS BARCELONA

Verdaguer i Callis 5 i 7. Tel. 14856

ri en els cèlebres clubs nocturns de l'era seca i amb anterioritat havia estat minaire dels faciments d'ulla de Pensilvania.

Leo Bulgakov, realitzador de "Parlas del ensueño", és l'únic director cinematogràfic el retrat del qual figura en les pàgines de l'Enciclopèdia Britànica, i no com a director de cinema, sinó com a actor del teatre d'Art de Moscou.

Pal Harvey començà la seva carrera en l'escenari. Bé, cal aclarir això: començà com a ajudant tramoiista.

Raymond Walburn debutà a les taules a l'edat de dotze anys, i a dinou era ja vell: interpretava magníficament un paper de característic.

NOVES PRODUCCIONS

Continuant el seu programa de realitzacions per a la propera temporada, Iberia Films començarà dintre pocs dies la quarta producció nacional, o sia la segona per a 1935-36. Aquesta pel·lícula, sense títol encara, l'argument de la qual és degut a una notabilíssima escriptura espanyola, es rodarà a Barcelona.

Seguidament d'acabada aquesta producció, sembla que es farà un film de gran envergadura, basat en la vida del famós "Luis Candelas", en la preparació del qual treballa activament el literat seayor J. Carner Ribaltes.

AVUI, ESTRENA COLISEUM

Música, dones, alegria Un espectacle encisador

Al servei de la pau

Unes paraules d'A. Momp'et,
realitzador de *Hombres contra hombres*,
primer film español pacifista

Sota aquesta divisa sembla que s'orienta — i cal que així sigui — tot noble esforç de la democràcia internacional. Aquest anhel de pau ha d'haver induït el nostre bon amic Momp'et a realitzar la seva primera producció espanyola. No és pròpiament el seu film allò que ens interessa, si no la pel·lícula espanyola més, si no hi ha hagut en ella més que l'instint d'embutir el cel·loide amb imatges manecades d'ànima o xopes d'erotisme, maians, no sols no tindria lloc en les nostres pàgines comentari de cap mena per a la seva obra, sinó que més aviat la saludaríem amb una salva de penjaments i merescudes crítiques. Però ens presenta el primer film espanyol de net caràcter pacifista, creat per a iniciar una nova ruta del nostre cinema, en busca de la veritat convertida en imatges. Adhuc se'ns adverteix, per

ma a través de les imatges que va captant, per tal de crear la seva obra definitiva.

Malgrat avar, doncs, aquest vehicle de formidable rapidesa i incomparable difusió — molt superior a tots els que hi ha hagut fins ara — seria insensat. Tant per a la cultura com per a aclarir les boires de la intel·ligència, és arribat l'acudir a l'ajut poderós del film. Anular l'obra demolidora del cinema nociu, creat per fer tornar groller el poble i inclinar els seus mals apetits, que l'han esclavitzat eternament, aquest ha d'ésser el lema del setè art.

No ha estat avui, en iniciar les meves gestions per tal de realitzar "Hombres contra hombres", quan he elegit el seu fons pacifista; millor seria dir que en arribar a Espanya, després de molts anys d'absència, en constant peregrinatge en seguit de l'art, per aquest món ja duia

conduït amic, que tendeix envers l'escola russa. Així sigui.

Els comentaris i reflexions que sobre el cinema i la guerra ens pot oferir el nostre bon amic Antoni Momp'et, animador de "Hombres contra hombres" substituit ja, com a primer anàtema del cinema espanyol contra la guerra, tenen tant d'interès que no hem dubtat ni un instant a dirigir-nos a ell, en demanda d'unes breus paraules, que d'antuï sabíem interessants, però que han superat les nostres esperances, per la seva enèrgica determinació de concepte i fons. Deixem pas a les seves declaracions.

—Negar la llum del sol seria no concedir al cinema el màxim poder de propaganda davant les masses. El cinema pertany de ple al poble. Exhibeix individualitats algunes vegades, però la seva base es recolza en la multitud. A ella pertany l'èxit. Darrera el nostre bell de l'acriu famosa treu el cap una massa anònima: decoradors, pintors, operadors, director, en fi, l'immens exercit del treball, que va fer possible el miracle de la realització. Per tal de determinar més clarament la nostra afirmació, vegeu com cada dia va prenent més importància la figura

del director que infiltra la seva ànima en el pensament un inenunciable desig de plasmar en el llenç la meua profunda aversió contra la guerra.

"La guerra és negació absoluta de la vida. És l'enemic implacable de la cultura, i davant el seu sol nom

Félix de Pomés, intèrpret eix del film

desapareixen tots els vestigis d'intel·ligència i amor al proïsme que poden governar els instints grollers del gènere humà.

"El cinema, en posar-se al servei de la pau, ha de procurar unir el seu esforç als nobles paladins com Barbusse, Remarque, etc. Demostrar i insistir una vegada més que la guerra no és heroïa, sinó mortuària. No crea glòria, sinó desolació. No aporta honors, sinó misèria..."

Per a anar contra la guerra només cal conèixer la guerra mateixa.

"Un escriptor molt conegut, fa poc temps, uní la seva veu a la del poble, enemic de tot instint bèl·lic, deia que la glòria d'un poble no consisteix a ésser fort, sinó a ésser gran; i no és gran pels seus soldats, pels seus armaments o mitjans de combat; al contrari, ho és tan sols pel seu grau de cultura. La guerra és la negació absoluta de la cultura."

"Es menida la glòria guerrera. Mentida els gestos heroics. La guerra és por... dolor... fam... tenebres..."

"Cal acabar amb la falsa llegenda que morir a la guerra és quelcom de gloriós. És quelcom tristíssim."

"La meua pel·lícula no pretén sentar càtedra de cap mena. Pot ésser bona o dolenta; jo no vull ni jutjar-la, però sí puc dir que he intentat donar espai a una necessitat inajornable que vivia dintre meu, i ajudar, en el que les meves forces m'han permès, a la causa de la pau, procurant detenir en el possible la inquietud artística que tots duem en nosaltres, per tal de deixar pas solament a la veritat feta imatge."

"Al meu judici, l'anàtema més terrible contra la guerra és mostrar-la, es-

quinant les seves vestidures, amb tota la seva horrosos autènticitat. "Això és, precisament, el que he intentat assolir, en realitzar el meu film "Hombres contra hombres".

"No he cregut convenient barrejar les escenes de guerra amb la resta de les filmades a Espanya, perquè així els detalls d'aquests autèntics — tristes i per llur veritat — documents històrics, aportin davant nostre una perfecta evocació del major cataclisme que ha flagelat la humanitat."

"LA MATANÇA — així, amb majúscules — adquireix categoria de principal heroi, i els intèrprets humans s'empeïen davant la grandiositat del drama de tota. Situa la guerra, les seves imatges, en primer pla."

"Unicament a un testimoni imparcial i impassible com la cambra li era possible captar i retenir, per a deixar-nos admirats després amb la seva visió, l'horrible destrocament de tot el creat, i així allisonar-nos els uns amb el record brutal i cru, i els altres, amb l'avertència severa i documental d'una veritat irrefutable."

Si assolixo que davant els fotogrames del meu film la llum de pau que encoratja en els seus personatges arribi a través dels seus ulls, fins al fons de l'ànima, consideraré complert el meu major propòsit..."

En sentir les seves últimes paraules, tenim el convenciment ple que el nostre bon amic Momp'et, aquest realitzador que intenta aportar noves rutes a la producció cinematogràfica espanyola, assolirà plenament els seus desigs. En ell saludem un nou lluitador.

E. C. L.

Capitol
DIA 20
Inauguració oficial

Tot l'encís d'una gran novella de capa i espasa

Espectacles Fox

Cinema Catalunya

Exit de la divertida comèdia Fox en Espanyol

Paul ROULIEN Conchita MONTENEGRO

Completa el programa

Un par de detectives

amb Edmund Lowe

Víctor McLaglen

Continua de 4 tarda

a 12'30 matinalada

URQUINAOXA

Gran òpera Segarra

Una deliciosa

opereta

cinematogràfica

JANET GAYNOR HENRY GARAT

Adorable

Una deliciosa anècdota

presa en el ritme d'un

vals

NANCY CARROLL ES UNA

SENTIMENTAL

Nancy Carroll s'emociona amb

facilitat, i sent les escenes sentimentals amb tal realisme que costa molt

consolar-la quan s'ha acabat de

film una escena dramàtica.

TEATRE

(Ve de la pàgina 5)

La mort de
l'empresari
senyor Canals

La premsa barcelonina ha dit el seu condol per la mort del senyor Josep Canals, el conegutíssim empresari.

El teatre català deu al senyor Canals unes temporades, primer al Romea, més tard al Novetats, en les quals el bon gust i la intel·ligència anaven sempre units.

Recentment, entre nosaltres, s'ha produït el tipus d'empresari analfabet i espectacular, incapaç d'un esforç seguit i d'una actuació honorable. A l'extrem oposat, el senyor Canals era essencialment l'empresari del teatre català normal.

Darrerament, arran de subvencions i de campanyes noves, alguns deixaven anar, esperant, el nom del senyor Canals com a possible empresari.

Desgraciadament, però, el senyor Canals ja es trobava fora de combat. Del contrari, la unanimitat que s'hauria produït al voltant del seu

nom hauria estat una prova nua i festa de l'extensió del seu prestigi.

Teatre català al
Novetats

Quan les circumstàncies interromperen la comunicació amb els nostres lectors, el panorama del teatre català estava cobert pels núvols de l'escepticisme.

Sorriusament, ara hom veu ja una clarina. No pas perquè el gestor de Cultura de la Generalitat hagi modificat el seu criteri absurd respecte a la subvenció al teatre, sinó perquè la senyora Nicolau i el senyor Martori han logat per mig any el teatre de Novetats per tal d'actuar-hi al davant d'una companyia catalana.

Suposem que dintre de poc l'empresa del Novetats farà públic els seus plans. De moment, limitem-nos a desitjar-li força encerta. I per a encetar no ha de fer sinó mirar l'actuació dels propis senyors Nicolau i senyor Martori l'any passat al Poliorama.

Mirar-se-la... i fer absolutament tot el contrari.

¿Prefereix el públic les retransmissions
des dels teatres?

Un dels problemes plantejats el passat mes de maig a Florència, entre els representants de les emissores europees, fou el màxim o mínim interès de les retransmissions realitzades des dels teatres.

Durant els primers anys de la radiodifusió, el públic semblava tenir una certa preferència per les emissions des d'una sala d'espectacles. Tots recordem l'emotivitat de les retransmissions des del Liceu, en la qual intervenia en una gran part aquesta sèrie de sorolls aliats als propiament purs de l'emissió: la tos, converses a mitja veu, rumors d'ambient, que al radiolistent, tantant els ulls, li donaven la sensació de trobar-se a la sala.

Amb tot, sembla que actualment a tot Europa el públic va demostrant la seva predilecció per les emissions efectuades a l'estudi, principalment si fan referència a òperes o comèdies líriques.

I així és efectivament. En perfeccionar-se els aparells receptors, hom ha anat veient les dificultats que ofereixen les retransmissions fetes des dels teatres. Cal pensar que els microfonos no poden emprar-se mai al lloc on els correspon, i heus aquí que en resulta sempre un fals equilibri orquestral: predomini del me-

tall, anul·lació quasi completa de la corda, pèrdua de matisos empastats pel rumor de fons de la sala, etc.

Cal excloure, naturalment, els teatres molt moderns construïts amb característiques acústiques d'autèntic estudi, com, per exemple, el teatre Municipal de Florència.

Per altra banda, l'audició d'una obra, sobretot si és una òpera, en alguns moments és, per al que l'escolta, una cosa pesant i poc interessant, principalment en els passatges en els quals la música serveix exclusivament de suport al diàleg, al moment escènic.

La majoria de les emissores europees van mostrar-se, per aquestes raons, partidàries de l'emissió directa, des de l'estudi, de seleccions d'òpera, amb orquestres nombroses, i, naturalment, requereixen, com a complement, bons cantants; però suprimint aquells fragments que inclouïbement requereixen la visió de l'escena per tal que siguin interessants.

Ultra això, lliures del peu forçat de la col·locació dels microfonos "on no facin nosa", en estudis ben acondicionats, evidentment, la qualitat de les emissions líriques és sempre molt superior a les retransmissions des dels teatres.

J. SANCHEZ CORDOVES

GERMANOR CATALANA I REPUBLICANA, 3 - PENYA GALARZA, 0

L'encontre jugat ahir entre aquests equips fou disputadíssim; fou portat a un tren fantàstic, i a mesura avançava el partit les jugades i combinacions milloraven; cal remarcar que l'equip de Germanor dominà més que l'altre, i sabé aprofitar el marcador quan estava davant de porta.

A les ordres de l'àrbitre Juidet els equips s'alinearen com segueix:
Germanor Catalana i Republicana: Alexandre, Calvia I, Parlarer, Utzet, Joan, Soler, Calvia II, Matos, Gustau, Duari, i Llopis.

Penya Galarza: Baigol, Mugica, Torres, Pérez, Xifré, Benlliure, Saleres, González, Antoni, Mores i Alemany.

Els gols foren marcats pels jugadors del Germanor Calvia II (1), Utzet (1) i Llopis (1).

A GIRONA

El G. E. i E. Gironí venç el C. N. Arenys 3: 0. Es batut el rècord "provincial" de 3 x 0.

Ahí a la tarda, a la Piscina, se celebrà l'anunciament festival de natació entre el C. N. Arenys i el G. E. i E. G.

Les proves foren molt interessants i l'argument aplaudits pel nombre públic que les presencià. Els resultats foren els següents:

100 metres, lliure:
1. Buscató, G., 1.18.
2. Vilaseca, A., 1.19.3-5.
3. Viusa, G.
4. Bruguera, G.

100 metres, braça:
1. Soler, G., 1.34 6-10.
2. Frau, G., 1.39 3-10.
3. Castreño, G., 1.40.

400 metres lliure:
1. Bruguera, G., 6.47.
2. Viusa, G.
3. Pica, A.

3 x 50, rellevaments estils:
Primer equip G., 1.52 8-10: Regés III, Porres II, Vázquez. Batut record que estava a 1.56.

5 x 50, rellevaments:
Primer equip A. Arenys: Arnau I, Mateu, Vilaseca, Pica, Arnau II, 2.51 2-10.

2. Equip B. Arenys.
L'equip del Grup no es classifica per haver-se despatxat un nedador.

Water polo:
Arenys, 4 - Grup, 3.
Puntuació:
G. E. i E. G., 17 punts.
Arenys, 14.

DE BADALONA

Challenge Joan Oliver

Per al dia 29 del corrent ha estat fixada la data per a la celebració de la Challenge Joan Oliver, per

L'ESPORT A LES COMARQUES
FUTBOL "AMATEUR"

DE SOLSONA

Partits de Festa Major

Amb motiu d'ésser la Festa Major, el Centre d'Esports d'aquesta ciutat organitzà tres encontres de futbol, a jugar, el primer, el diumenge, dia 8, contra una selecció de jugadors de diversos clubs de Barcelona; el segon, el dia 9, contra l'Hostafrancs F. C., de Sabadell, i el tercer, el dia 10, contra el Puig-reig F.C.

L'equip local anava reforçat pels ex-grans jugadors Padron i Cros, la qual cosa donà fort al·licient a aquestes partides. El primer hagué d'ésser suspès a causa de la pluja. El segon tingué una primera part ensopidíssima i molt poc moguda per part del Solsona F. C., que hagueren d'encallar un quatre a un com una casa; a la segona, però, aviat es veié Padron inspirat com en els seus millors temps i a Cros com un perfecte conductor de línia, els quals realitzaren moltes i molt belles jugades, fins aconseguir superar per un gol els que s'havien apuntat els forans a la primera part. El resultat marcava, doncs, al final de l'encontre, 5 a 4 a favor del Solsona. Males llengües ru-

Partits de Festa Major

morejaven que els dos reforçats no havien pogut desplegar totes les seves energies, per culpa d'haver-se atipat massa de pol·lastre la nit del diumenge; però el qui això escrigué pot dir-ho-ho, puix que el mateix dia d'aquest partit, i mentre se celebrava la "mitja hora" del sarau, els veié menjar de nou pol·lastre i altres coses, i l'endemà ben bé que rullaven contra el Puig-reig, prova que no existia cap intoxicació que impedís el desenvolupament que d'ells hom esperava. El dimarts, doncs, es jugà el darrer encontre de festa major, entre el Solsona i el Puig-reig, que resultà més interessant, en general, que el dia anterior, car després d'empatjar per tres vegades van aconseguir, per obra i gràcia dels dos jugadors, que ho feren de manera magistral, Padron i Cros, el gol del desempat, i va finalitzar amb el resultat de 4 a 3 favorable als locals. Els dos partits foren arbitrats per dos aficionats locals que procuraren fer-ho de la millor manera possible, per tal de no quedar malament amb l'adversari.

El públic respongué com era de desitjar.

J. P. I. O.

DE LA SEU D'URGELL

Partits de Festa Major

Els dies 1, 2 i 3 del corrent se celebrà la festa major en aquesta ciutat. La part esportiva que uns quants dies abans semblava que havia d'ésser un èxit, car l'Ajuntament anava, juntament amb la U. E. Urgellenca, a l'organització de veritables esdeveniments esportius, introduint-se, però, de tal manera, la secció local de la F. J. C. de C., que desbaratà per complet els propòsits inicials. L'Ajuntament, per tal de demostrar a la llum pública que el guiava solament el desig d'enlairar en els possibles l'esport local, convocà a una reunió delegats de les diverses seccions; però es veié de seguida que els feïstes de la localitat tenien un pla premeditat amb la complicitat d'algun membre del Consistori, i aquest fou el motiu degut al qual no els fou gens difícil aconseguir una victòria damunt l'única entitat esportiva actual de la localitat. Els victoriosos osequiaren el dia 1 els

concurrents, forasters del camp d'esport, amb una exhibició gimnàstica catòlica a càrrec dels "Falcones", de la F. J. C. de C., campions de la dita Federació.

Per al dia 2 la Unió Esportiva Urgellenca organitzà una cursa ciclista consistent a donar 15 voltes al circuit La Seu - Castellclit, amb un total de 45 quilòmetres, a la qual s'inscriviren 22 corredors de diverses localitats de Catalunya. El primer Circuit La Seu - Castellclit, que així s'anomenava, obtingué un èxit insospitat de públic i d'organització.

La classificació general en finalitzar la cursa donava el següent resultat:

1. Lluís Caminal, del Pla de Sant Tirs, amb 39 punts.
2. A. Celler, d'Agramunt, amb 29.
3. E. Forner, de Vilanova, 17.
4. R. Discussella, de Ripoll, 11.
5. Lluís Xal, d'Orlí, amb 9.

I la classificació comarcal donava, per tant, en primer lloc, Lluís Caminal; en segon E. Forner, i en tercer Lluís Xal.

Fou una llàstima que almenys un dels cinc corredors de Puigcerda, R. Rodríguez, no aconseguís marcar la suficient puntuació per la regularitat que portà en tot moment de la cursa. La U. E. Urgellenca vist l'èxit obtingut en aquesta cursa, està decidida a organitzar altres curses i sobre-

tot regular aquesta, per tal de celebrar-la anualment. Per nosaltres pot comptar, almenys amb l'ajut moral, sempre que aquestes no ensenyin la "ceba" per enlloc.

El dia 3 hi hagué concurs de tir al colom, que no resultà pas acceptable com altres vegades. Un comentari final: obertament en desacord amb

MAJESTIC HOTEL

I RESTAURANT

Coberts a 10'50 ptes. i a la carta
Plats regionals - Excel·lent cuina
Servei perfecte - Salons per a

Banquets, i Bodes Festes

Orquestra :: Preus moderats

L'organització de les festes esportives d'aquesta festa, felicitem i encoratgem la U. E. Urgellenca — no confondre-la amb la Societat Coral "Unió Urgellenca" — perquè prossegueixi la seva tasca a profit de l'esport local.

Joan Pau i Olliva.

CASINO DE SANT SEBASTIA

Cada dia APERITIUS RESTAURANT TES DANCING

Crazy Boys Orchestra

De 10 a 12 nit, a les terrasses de cara al mar, concert

Quintet Lizcano

El lloc més fresc de Barcelona

CIUTADANIA

DE SANT ADRIA DE BESOS

Noticiari

D'ençà que no hem tingut comunicació amb els lectors, les coses que han ocorregut són tantes que n'hauria per omplir una pàgina sencera del nostre setmanari, i això sense posar-nos a comentar, puix que no n'hi ha necessitat quan aquestes coses es comenten per si soles.

Amb tot, ho serà anotar com a guialge per al futur, que l'Ajuntament gestori que l'estat d'excepció ens ha fet conèixer, l'harmonia del qual, entre les dues minories que formen una majoria força inversament en els alts llocs de comandament del país que hom coneix pel nom de CEDA i "Partido Radical", era única i indivisible, tingué una ensepegada com poc hom podia imaginar-se arran d'un fet conegut per l'afar dels melons i s'indries, que la "conjunció republicana" quedà partida — i de quina manera!

Hom confia que l'incident no se la greu i amb un parell de reunions secretes el bon nom de la deessa Harmonia quedaria salvat. Però no ha estat així. I degut a això després poguérem assistir a unes sessions dels gestors en que, ultra restringir-se l'entrada del públic, s'hi portà guàrdies d'assalt, que en una d'elles, la darrera fins ara, una parella s'endugué del saló dos gestors cedistes perquè protestaven d'aquesta decisió de l'Aldaid, de no deixar entrar ningú més del nombre per ell fixat.

Confessem que ni això previem, ni, un cop vist, ens ho arribàvem a creure. Perquè és molt elàstic això de sentir dir pestes per boques que n'han dit en tot temps, i quan encara es trobaven en un pla d'autoritat (?). Més clar, que els glibolistes, quan encara no eren gestors, eren lerrouxistes; i ja a l'Ajuntament portaven el nom de CEDA, com n'haurien pogut tenir un altre qualsevol, puix que seguien lerrouxistes. I ara...

Les quatre alcaldies gestores són a mans radicals, de clau n'hi ha. Ja en parlarem més... C.

Exposició J. Pallarols
Cent dormitoris i menjadors
Cinquanta salons.
Cinquanta Despatxos
preus sense competència
Vegeu els aparadors.

la rambla de Catalunya

(esport i ciutadania)

Agustí Bo
TOTS ELS MOBLES I TOT EL
MATERIAL PER A CLASSI-
FICACIO I ARXIU
CORTS, 596. Tel. 10266

Les eleccions municipals catalanes han de celebrar-se dins la primera quinzena del pròxim novembre

Unes declaracions d'Alejandro Lerroux - Preceptes categòrics de la Llei municipal de Catalunya
El sentit de l'autonomia en matèria municipal - No hi ha cap raó per a fer coincidir la
data de les eleccions municipals a Catalunya i a la resta de l'Estat - Cambó ha declarat públi-
cament que ací hi ha d'haver eleccions pel novembre - Consentiria la Lliga un ajornament?

per A. ROVIRA i VIRGILI

Amb ocasió de la seva darrera estada, més o menys apoteòsica, a Barcelona, el senyor Lerroux va ésser preguntat sobre la qüestió de les eleccions municipals a Espanya i en especial a Catalunya. La resposta del vell polític va ésser tan hàbil i elàstica, que pot presentar-se com un model de pur estil sagastí. Ja va fer notar des ençà el gran galariador senyor Royo Villanova que Lerroux és Sagasta dividit.

En defensa de l'Estatut Català

per J. QUERO MOLARÉS

La situació política actual de Catalunya obliga a tothom a seguir atentament, no tan sols els actes administratius dels gestors nomenats pel Govern radical-cedista, sinó també la legislació general de la República. En uns i altra cal controlar l'adequació a la lletra i a l'esperit de l'Estatut de Catalunya, que és el fonament de l'ordre polític-social instaurat a la nostra terra per les forces polítiques esquerres.

No ens fem cap mena d'illusió sobre l'eficàcia immediata d'aquesta crítica. Els esdeveniments són prou clars i expressius per haver fet perdre la fe en l'actualitat política dels dirigents actuals. Però en el món res no hi ha d'immutable i tot és passatger. I el nostre futur col·lectiu obre el pensament a l'esperança, perquè el poble conserva les seves energies i el seu esperit de catalanitat, i quan s'obrin els camins legals inundarà la nostra vida. Per aquesta raó és indispensable avui anar assenyalant punts concrets de correcció immediata, a fi que, arribada l'hora, el treball estigui ja clarament marcat. L'eficàcia de tota obra política està tant en les seves directives assenyalades com en la rapidesa de la seva implantació. Per justícia tard és originar un dany moltes vegades irreparable i, per tant, cometriem injustícia.

Una de les preocupacions constants dels homes polítics d'esquerra ha estat l'anomenada qüestió social. La seva política anava dirigida a donar noves formes, més equitatives i més justes, en les relacions entre el capital i el treball, i en l'esdevenidor caldrà accentuar aquest criteri, perquè la injustícia plana damunt de les masses proletàries, agrícoles i industrials.

En aquesta tendència es distingiren els diputats catalans d'esquerra a les Constituents i per primera vegada en elles, una veu catalana, la del diputat senyor Lluhi i Vallesca, va indicar fins a quin punt consideraven lligades les reivindicacions obreres a la nova política catalana, iniciada en les glòries jornades del 12 d'abril. Catalunya, que constitueix una unitat econòmica dintre de la República, amb un industrialisme fort, reclamava per a ella la legislació social, a fi d'atemptar-la a les necessitats pròpies i característiques del nostre país.

No obstant, la realitat imposa una transacció, i aquesta va ésser incorporada a l'Estatut de Catalunya, en el qual solament li era reconeguda l'execució de la legislació social. Fideles al respecte que ens uneix la primera llei de la Catalunya autònoma, ens cal vetllar perquè aquesta execució no sigui reduïda o limitada, en perjudici, sens dubte, de les masses treballadores.

va expressar el seu bon desig que hi hagi eleccions municipals espanyoles i catalanes pel vinent novembre. Ell vol complir les lleis. Però els Governs, va afegir, han de tenir en compte moltes coses. "Les circumstàncies manen", afirmà. És clar que a ell li plauria molt que en el seu dia, n'encara millor en un mateix dia, hi hagués eleccions municipals ací i allà. De totes maneres, no vol dir-ho amb plena seguretat, perquè després no se li

retregui que ha faltat a les seves promeses...

En resum: després de les declaracions del senyor Lerroux, els periodistes i el públic va quedar igual que abans. Ningú no sap del cert — ni el cap del Govern mateix — si pel vinent novembre hi haurà eleccions municipals a Catalunya, ni si n'hi haurà a la resta del territori de l'Estat, ni si tindran efecte en el mateix dia o en dies diferents.

La llei és la llei, però les circumstàncies manen. Tot és el principi bàsic de la filosofia política adoptada pel senyor Lerroux en el Poder.

Es possible, però, que les circumstàncies — que cadascú aprecia a la seva manera — tinguin prou força per a convertir en lletra morta els preceptes categòrics que sobre la data de les eleccions conté la llei Municipal de Catalunya, preceptes que només el Parlament català, actualment suspès, podria modificar? Heus ací els articles pertinents, que no deixen lloc a dubtes: "Art. 46. Els consellers municipals seran elegits per sufragi universal, directe, igual i secret, de conformitat amb la present

Entre bastidors

Informacions polítiques que ens mereixen un crèdit absolut, provinents de fonts que no han estat mai desmentides, ens permetem dir que el Consell de ministres celebrat a Madrid el divendres d'aquesta setmana tindrà una gran transcendència, i que la majoria dels ministres que hi assistiran hi entraran amb la convicció que de la reunió en sortirà una crisi parcial.

En el transcurs de la sessió es troba, però, una fórmula d'aranjament, sense necessitat de desautoritzar ningú, tota vegada que el ministre que se n'havia d'encarregar és titular d'una de les carteres que ja desapareixen amb el projecte del senyor Chapaprieta.

Segons aquest projecte, han d'ésser suprimides les carteres d'Agricultura i Comunicacions, i es reforcen en un sol Ministeri les activitats dels que avui en fan dos: Indústria i Comerç i Obres Públiques. A Governació hi passa la part més important de Justícia — el que es refereix a Presons — i Justícia restaria reduïda, ultra les qüestions de protocol, al moviment de magistrats.

El ministeri de la Governació adquirirà una importància extraordinària si aquesta reorganització es realitza.

Els nostres informadors ens asseguren que seria molt possible que en el cas que aquest pla no es portés endavant, sorgís la crisi amb la dimissió de Chapaprieta, el qual en la seva sortida del Govern probablement arrossegaria els senyors Portela i Royo Villanova, que serien substituïts per un altre agrari, un de la Lliga i un maurista, o bé un membre de la mateixa minoria de Chapaprieta.

Tot això es faria per tal que en el moment que aquestes Corts estessin completament esgotades, cosa previsible que esdevingué ja en les primeres sessions, donada la contextura del Govern, formés Govern Chapaprieta amb el decret de dissolució, anant a cercar una coalició el més àmplia possible, però amb el propòsit ferm de formar un Govern encara que fos de caràcter minoritari en el sentit més mínim de la paraula.

En aquest Govern la cartera de Governació la seguiria exercint el senyor Portela.

llei i amb el que disposin les lleis electorals.

Art. 47. La renovació dels Ajuntaments es farà per meitat cada dos anys. El càrrec de conseller en durarà quatre. En la primera renovació el sorteig determinarà els consellers que hauran de cessar en el càrrec.

Art. 48. La convocatòria de les eleccions correspon al Govern de la Generalitat de Catalunya, que les convocarà almenys amb trenta dies d'anticipació. Les eleccions hauran de celebrar-se en la primera quinzena de novembre. Els Ajuntaments es constituïran el dia primer de gener següent.

Totes aquestes disposicions són clares, fermes, categòriques. I estan en plena vigència.

L'autonomia de Catalunya per a l'establiment i el funcionament d'un règim municipal propi és una de les aspectes més satisfactoris de l'Estatut aprovat per les Constituents. Mentre que en altres camps l'autonomia reconeguda a Catalunya està sotmesa a restriccions que la retallen, en el camp municipal les facultats catalanes són satisfactòries. Es tracta de l'article 10 de l'Estatut, que és un dels més ben inspirats i més ben redactats.

El sentit d'aquest article és que, sense altres límits que els de la Constitució, Catalunya pot establir el règim municipal que més li plagui, amb la mateixa llibertat que pot establir-lo el Paria-

ment de Madrid per a la resta de l'Estat.

Així, a Catalunya, el sistema electoral, l'estructura dels Ajuntaments i les regles de llur activitat són del tot independents de les lleis espanyoles sobre aquesta matèria.

No hi ha, doncs, cap necessitat ni cap motiu per a relacionar i barrejar les eleccions municipals a Catalunya amb el de la mateixa classe d'eleccions als territoris no autònoms. De la mateixa manera que el règim municipal és diferent, les dates de les eleccions són independents. La llei catalana i la llei espanyola poden fixar les que millor els semblin. I dins el període assenyalat, els dos Governs poden escollir el dia.

Si les dues lleis marquen la primera quinzena de novembre o bé un altre període coincident, és possible que també coincideixi el dia concret que es triï. Però no cal preocupar-se d'una tal coincidència. Quan van celebrar-se les primeres eleccions municipals catalanes dins el règim autònom, el 14 de gener del 1934, a la resta de l'Estat no se'n van celebrar pas.

Que hi ha d'haver eleccions municipals a Catalunya el vinent mes de novembre, ho creu també no faltaria més! — el senyor Francesc Cambó. Tenim sota els ulls el text de

la conferència que donà a Girona el passat mes de maig, publicat a "La Veu de Catalunya", i hi llegim el paràgraf que reproduïm a continuació:

"A més, als (consellers municipals) nomenats governativament se'ls ha assenyalat una vida curta, ja que hauran de cessar a la primera renovació, que segons la llei catalana correspon fer-la el proper mes de novembre."

En aquesta qüestió, com es veu, el senyor Cambó pensa com nosaltres: s'ha de complir la llei Municipal catalana, que disposa la renovació biennal dels Ajuntaments dins la primera quinzena de novembre i la constitució dels nous Ajuntaments el dia de Cap d'any.

Es de creure que el senyor Cambó i la Lliga mantindran aquesta tesi, i que si algú intentés contradir-la, s'hi oposarien francament.

Les paraules del senyor Cambó indiquen que la Lliga Catalana no consentiria que es prescindís

Paraules

"El Diluvio" va dir temps enrera: "Contestando a una pregunta de un compañero, dijo, primero, el señor Pich que cada día son menos los guardias de asalto que se alojan en el Parlamento de Cataluña. Y que no es posible que se instalen definitivamente en el edificio municipal de la plaza de España porque el mismo debe ser utilizado para escuelas y no para cuartel."

Voldríem veure'n la confirmació.

dels al·ludits preceptes de la nostra vigent llei Municipal.

I en el cas que se'n prescindís, tindrà, per la part que li toca, un recurs: no continuar la col·laboració als Ajuntaments i a la Generalitat. No saben si, davant d'aquesta indicació feta amb la major bona fe, el senyor Duran i Ventosa ens trobarà ingenus.

La premsa

Els diaris han dut les notícies següents:

El dia 6 del present, davant del jutjat de primera instància número cinc, va prestar declaració el redactor de "La Veu de Catalunya" senyor Joaquim Civera Sornani, autor d'un article publicat al setmanari "Catalunya Social" que el consol d'Alemanya i el fiscal van considerar injuriós per a Hitler.

Després d'haver prestat el senyor Civera declaració, el jutge va dictar aut de processament i presó, car el sumari se segueix pel procediment d'urgència.

Degut, però, al seu estat de salut, s'ha permès al senyor Civera el benefici de presó atenuada, passant en qualitat de detingut al seu domicili, vigilat per guardies de seguretat.

El setmanari "El Be Negre" ha estat suspès per l'autoritat militar, i el seu darrer número recollit.

També li ha estat posada una multa de 5.000 pessetes. A més s'instrueix sumari pel procediment d'urgència i el fiscal de guàrdia ha dictat qualificació en el sentit que es tracta d'un delict de desobediència per no haver portat les proves a censura, i per tant, per aquest delict ha donat ordre de detenció contra el director de "El Be Negre", senyor Josep M. Planes.

Ja fa disset dies que el republicàssim director del diari tortosí "El Pueblo", senyor Campos Ferrer, es troba empresonat al Castell de Pilats, de Tarragona. Hi fou traslladat de la presó de Tortosa, en conducció ordinària, després d'uns quants dies de reclusió entre els presos per delictes comuns.

El seu delict és haver adreçat una lletra al Delegat d'Ordre Públic de Tortosa.

No fa gaires dies fou autoritzada la publicació de "El Pueblo" de Tortosa, després d'algunes setmanes de suspensió.

També el senyor Campos fou penyorat, encara no fa un mes, amb cinc-centes pessetes.

I aquesta no és l'única penyorà que ha hagut de suportar l'esmentat periodista ni el diari l'única suspensió des que, aviat farà un any, les garanties constitucionals estan suspeses.

Fins ara, al castell de Pilats el senyor Campos Ferrer no ha rebut la visita de cap jutge que li permeti saber el motiu de la seva detenció, cosa, com és molt natural, inexplicable, puix que el reclus no sap a que aténir-se.

"La Humanitat" ho comenta i diu: "Tota la premsa republicana s'ha fet ressó d'aquest cas arxonal. Nosaltres afegim el nostre prec al dels altres col·legues per tal que siguin posats en clar els motius que han determinat l'empresonament del nostre amic."

LA RAMBLA DE CATALUNYA s'adreça a l'autoritat per a expressar-li, en cada un dels tres casos esmentats, el seu desig — avui no podem dir res més — que els periodistes rebïn el tracte a que tenen dret.

El setmanari comunista "L'hora" ha hagut de traslladar la seva residència a Mallorca per tal de poder reprendre la seva publicació.

El "Full Oficial" d'aquest matí diu que el senyor Campos Ferrer ha estat alliberat.

Als nostres lectors

Per raons que els nostres lectors comprendran fàcilment, no podem commemorar amb voldriem una data tan assenyalada com l'aniversari de l'onze de setembre de 1714.

Direm que les corones i les flors que els ciutadans catalans portaren el dimarts passat a Rafael Casanova es comptaren per milers i que moltes d'elles encara per tal d'evitar pel camí troballes desagradables, foren donades directament a la tomba de Francesc Macià, l'il·lustre català traspassat.

El nostre estimat col·lega suspès, "La Rambla", va portar com cada any la seva corona a l'estatua del Conseller en Cap, i dugué, així mateix, unes flors a la tomba del Primer President de la Generalitat restaurada.

Els diaris ja han dit que el Conseller de Cultura de la Lliga de la Comissió Gestora de la Generalitat, senyor Duran i Ventosa, va trametre al peu del monument un ram de flors per mitjà d'un seu nebot; que el Conseller d'Obres Públiques de la Lliga, de la Comissió Gestora de la Generalitat, senyor Vallès i Pujals, va trametre-hi un altre ram per mitjà d'un fill seu, i que els 10 regidors governatius de la Lliga a l'Ajuntament de Barcelona, hi varen trametre un altre ram per mitjà d'un redactor de "La Veu" ficat dintre un taxi.

La Comissió del Centre Regionalista de Sant Gervasi, afiliat a Lliga Catalana, que no va prendre la precaució d'enviar la seva corona per mitjà de familiars o de subalterns, o simplement d'un recader, va tenir ocasió de viure tota l'emoció del moment i no va poder estar-se de trametre tot seguit una comunicació a Lliga Catalana demanant la dimissió dels senyors Gestors Duran i Ventosa i Vallès i Pujals.

El senyor Pere Rahola no s'ha cregut obligat a trametre al Cap del Govern cap lletra com la que va trametre al cap del Govern d'aleshores, l'onze de setembre de 1923.

El senyor Vallès i Pujals, preguntat pels periodistes sobre la demanda que els afiliats de la Lliga més amunt esmentats havien fet per tal que ell i el senyor Duran i Ventosa dimetissin, contestà que no dimetiria, i segons ha dit "La Vanguardia", afegí el següent:

"—Estos cargos no se aceptan para abandonarlos por cualquier mo-

tivo, máxime teniendo en cuenta que actualmente los desamparados en un Gobierno de coalición, y ya es sabido que en esta clase de gabinetes la transigencia mutua es condición obligada."

Per la seva part, el corresponent de "El Debate" a Barcelona, ha escrit, i la censura ho ha deixat dir a Madrid, i reproduir-ho ací:

"Es pueril, inútil y contraproducente cerrar los ojos a la realidad y pretender engañarnos y engañar a la opinión. No es lícito desconocer el significado y la importancia de ese enorme monumento de flores y coronas y laurel depositado durante todo el día al pie de la estatua de Rafael Casanova, y el significado e impor-

tancia de todo ese alarde de fuerza hasta impedir terminantemente el paso de autobuses, tranvías, automóviles y peatones por las calles donde está emplazado el monumento. La autoridad ha evitado hoy manifestaciones y gritos subversivos y estrellas solitarias y ultrajes a la bandera republicana. Pero en la conciencia de todos está el recuerdo del 6 de octubre subsiste bien conservado y fortificado."

Grande ha sido el tesón de los separatistas en el día de hoy teniendo en jaque a la Policía en torno a la estatua de Rafael Casanova. Ello quiere decir que el espíritu de rebeldía persiste."

La tomba d'En Francesc Macià s'ha vist l'11 de setembre coberta totalment de flors